

Adriana Trigiani
Valentina's schoenen

Band 1

2010
Uitgeverij XL
Den Haag

1. Leonard in Great Neck

Ik ben niet de knappe zus. En ook niet de slimme zus. Ik ben de leukste thuis. Zo word ik al zo lang genoemd, mijn hele leven eigenlijk, dat ik altijd dacht dat het één woord was: leukstethuis.

Als ik ergens moest sterven, niet dat ik dat wil, maar stel dat ik moest zeggen waar dat dan moest gebeuren, dan zou ik dat hier, midden in het damestoilet van Leonard in Great Neck willen doen. Het komt door de spiegels. Ik zie er, zelfs in 3D, schitterend slank in uit. Ik ben geen wetenschapper, maar het komt vast door de schuine stand van de hoge spiegels, de glimmende blauwe marmeren wastafels en het goudgele licht van de kroonluchters die een optische illusie veroorzaken waardoor ik er in de spiegel uitzie als een lang, dun, lichtroze roerstokje.

Dit is de achtste receptie (de derde als gast) op Long Island in Leonard's La Dolce Vita, de formele naam voor de favoriete trouwfabriek van onze familie. Iedereen die ik ken is hier getrouwd. Nou ja, iedereen die familie van me is, dan.

In 1984 maakten mijn zusjes en ik ons debuut als bloemenmeisjes voor onze nicht Mary Theresa, die meer bruidsmeisjes en -jonkers bij zich had dan er gasten aan de tafels zaten. Het huwelijk van onze nicht mag dan een heilige uitwisseling van beloften

zijn geweest tussen een vrouw en een man, maar het was tevens een show, met kostuums, danspasjes en speciale belichting waardoor de bruid de grote ster was en de bruidegom een onbeduidende figurant. Mary T. beschouwt zichzelf van Italiaans-Amerikaans koninklijken bloede en daarom had ze de ridders van Columbus geregeld om voor ons een ere-wacht in de Starlight Venetian Room te vormen. De ridders zagen er in hun smoking, rode cummer-band, zwarte cape en steek met maraboeveer erg indrukwekkend uit. Ik liep achter de andere meisjes aan terwijl de band 'Nobody Does It Better' speelde, maar draaide me opeens om en ging er als een haas vandoor toen de ridders hun zwaard in de lucht staken om de ereboog te vormen. Tante Feen kreeg me te pakken en gaf me een zet. Ik deed mijn ogen dicht, greep mijn boeket stevig beet en dook onder de zwaarden door alsof de duivel me op de hielen zat. Hoewel ik doodsbang ben van scherpe en rinkelende dingen, verloor ik die dag toch mijn hart aan Leonard's. Dit was mijn eerste officiële Italiaanse feest. Ik keek er erg naar uit om groot te zijn en net als mijn moeder en haar vriendinnen in een japon vol zilveren lovertjes Harvey Wallbangers in geslepen kristallen glazen te drinken. Op mijn negende vond ik Leonard's pure klasse. Het maakte niet uit dat het er vanaf Northern Boulevard uitzag als een witge-

stuukt casino aan de Franse Rivière. Leonard's was voor mij een sprookjeskasteel.

De Italiaanse belevenis begint al als je aan komt rijden. De grote ronde oprijlaan lijkt niet alleen sprekend op Jane Austens Pemberley, maar ook op de plek waar de parkeerhulpen staan van de chique modezaak Neimann Marcus even buiten het winkelcentrum van Short Hills. Dat is het leuke van Leonard's: het doet je steeds denken aan bepaalde mooie plekjes die je ooit hebt bezocht. De twee verdiepingen hoge glas-in-loodramen zouden zo uit het Metropolitan Opera House kunnen komen, en de fontein is ontegenzegglijk Trevi. Je zou je midden in Rome kunnen wanen totdat je beseft dat het klaterende water het verkeerslawaaï van de I-495 overstemt.

De tuin is waanzinnig goed bijgehouden: tot rechthoeken gesnoeid bukschout, lage taxushagen, ovaalvormig gesnoeide ligusters en gebeeldhouwde ijsjes van de laurierbes. De bijgewerkte struiken staan in bedjes van glimmende riviersteentjes, wat een zeer toepasselijke aanloop is tot de ijssculpturen die binnen boven de saladebar uittorenen.

De buitenlampen doen niet onder voor Las Vegas, maar zijn wel een stuk smaakvoller, want de lichten zijn gedimd zodat ze een zachte, glinsterende gloed afgeven. Boompjes gesnoeid in de vorm van een halvemaan staan aan weerskanten van de ingang.

De lage struiken eronder dienen als onderkomen voor de paradijsvogels die als parasolletjes op een cocktail het struikgewas in en uit duiken.

De band speelt 'Burning Down the House' terwijl ik even bijkom in het toilet. Voor het eerst op de trouwdag van mijn zusje Jaclyn ben ik alleen, en daar ben ik blij om. Het is een lange dag geweest. Ik voel de druk van de hele familie op mijn schouder. Als ik trouw doe ik dat alleen voor de wet, want ik wil niet nog zo'n Roncalli-trouwpertij meemaken. Ik zou de gefrituurde gamba's in een bierdeegje en de paté wel missen, maar daar kom ik ook wel weer overheen. De maanden die ik bezig ben geweest om de trouwerij te regelen hebben me bijna een maagzweer bezorgd, en de dag zelf een tic onder mijn rechteroog, die ik alleen maar stil kan krijgen met de bevroren bijtring die ik na de trouwdienst van het kindje van mijn nicht Kitty Calzetti heb gepikt. Ondanks alle zenuwen is het een heerlijke dag, want ik ben blij voor mijn jongste zusje, dat ik, zo kan ik me nog herinneren, in mijn armen heb gehad op de dag dat ze werd geboren.

Ik houd mijn avondtasje, bezet met lovertjes (gekregen van de bruid) omhoog in de spiegel en zeg: 'Ik wil graag Kleinfeld uit Brooklyn bedanken, die de Vera Wang perfect strapless heeft nagemaakt. En ook Spanx, het korsettengenie, die van mijn peervorm

een surfplank maakte.' Ik loop naar de spiegel toe en kijk naar mijn tanden. Het is pas een echte Italiaanse trouwerij als er mossels worden geserveerd met stukjes basilicum, die dus altijd tussen je tanden blijven zitten.

De professionele make-up die (met vijftig procent korting) door Nancy DeNoia, de schoonzus van de hartsvriendin van de bruid is aangebracht, zit nog steeds perfect. Ze heeft me rond acht uur vanochtend opgemaakt en het is nu tegen zessen en het ziet eruit alsof ze het pas heeft gedaan. 'Dat komt door de poeder: Banane van LeClerc,' zegt mijn oudere zus Tess. En zij kan het weten, haar huid bleef mat tijdens twee bevallingen. De foto's zijn het bewijs. Vanochtend zaten mijn zussen, mijn moeder en ik op opklapstoelen voor de spiegel in mijn moeders slaapkamer in hun tudorhuis in Forest Hills: een rij knappe maagden (nou ja) naast elkaar.

'Moet je ons eens zien,' zei mijn moeder die als een schildpad haar hoofd uit haar nek tilde. 'We lijken wel zussen.'

'We zijn ook zussen,' zei ik terwijl ik naar mijn zusjes in de spiegel keek. Mijn moeder was gekwetst. 'En jij... jij bent onze tienermoeder.'

'Nu overdrijf je.' Mijn eenenzestigjarige moeder die Michelina heet, naar haar vader Michael (mama's roepnaam is Mike) met haar hartvormige gezicht,

wijd uit elkaar staande bruine ogen en volle terracottakleurige lippen, keek zelfvoldaan in de spiegel. Mijn moeder is voor zover ik weet de enige die volledig opgemaakt naar een visagist gaat.

De Roncalli-zusjes, uitgezonderd onze broer, die de oudste is en Alfred heet (en ook wel de Pil wordt genoemd) en onze vader (genaamd Dutch), zijn een hechte club. We zijn elkaars hartsvriendinnen en vertellen elkaar alles, op twee dingen na: we hebben het nooit over ons seksleven en ook niet over onze bankrekeningen. We horen bij elkaar door onze afkomst, onze geheimen en de stijltang van onze moeder.

Deze band werd gesmeed toen we nog erg jong waren. Mama verzon tochtjes voor de meiden. Ze sleepte ons naar een overzichtstentoonstelling van Nettie Rosenstein, of naar onze eerste Broadwayshow: *'night, Mother*. Terwijl ze ons het theater uit dirigeerde zei ze: 'Niet te geloven dat ze zelfmoord ging plegen, hè?' omdat ze zich zorgen maakte dat ze ons tere zieltje had beschadigd. We zagen de wereld door mijn moeders elegante toneelkijker. Elk jaar, in de week voor kerst, ging ze met ons naar het Palm Court in het Plaza Hotel voor een high tea. Als we ons vol hadden gepropt met luchtige scones, dik besmeerd met slagroom en aardbeienjam, werd er een foto gemaakt van ons in dezelfde kleding, mijn moeder natuurlijk ook, onder een portret van Eloise.

Toen Rosalie Signorelli Ciardullo make-up gebaseerd op minerale poeder langs de deur ging verkopen, wie denk je dat mijn moeder toen aanbeval als reizende modellen? Tess (droog), mij (vet) en Jaclyn (gevoelig). Mijn moeder was het model voor de groep van dertig tot veertig, hoewel ze toen al drieënvijftig was.

‘Elke grote artiest begint met een leeg doek,’ kondigde Nancy DeNoia aan toen ze vloeibare make-up op mijn voorhoofd in de kleur van Cheerios smeerde. Ik had bijna gezegd: ‘Iemand die de term “artiest” bezigt is er vast niet een,’ maar wie gaat er nu in discussie met een vrouw die in staat is om je in Cher te veranderen?

Ik hield dus mijn mond terwijl ze met het sponsje mijn wangen bewerkte. ‘Weg met de gok...’ zei Nancy, een wolk pepermunt uitademend, en ze smeerde met precieze, zekere bewegingen de brug van mijn neus in. Zo had het ook aangevoeld toen zuster Mary Joseph een zak met ijs stevig tegen mijn neus aan hield nadat ik bij gym in de brugklas een bal in mijn gezicht had gekregen. Zuster Mary J. zei dat ze nog nooit zo veel bloed uit iemands hoofd had zien stromen, en zij had nog wel als verpleegkundige in Vietnam gewerkt.

Nancy DeNoia deed een stap naar achteren en bekeek mijn gezicht met de blik van een architect. ‘De

neus is weg. Nu kan ik er wat van gaan maken.’ Ik deed mijn ogen dicht en deed net of ik mediteerde in de hoop dat Nancy dan haar mond zou houden over de rest van mijn lelijke gezicht. Ze doopte een penseeltje in ijswater en roerde er vervolgens mee over een donkerbruin blokje. Mijn wenkbrauwen tintelden terwijl ze kleine haartjes erop schilderde. Ik ben opgegroeid met Madonna, en toen zij haar wenkbrauwen epileerde, deed ik dat ook. Helaas. Mijn gezicht was koud en voelde beschilderd aan totdat Nancy een Kabuki-kwast in het poeder stak en het al draaiend op mijn gezicht aanbracht, net als de machine waarmee je je auto in de was kunt zetten in Andretti’s autostraat. Toen ze klaar was leek ik wel een pasgeboren puppy: een en al ogen en zonder neus.

In het damestoilet neem ik even de tijd om mijn lipstick bij te werken, omdat ik dus op trouwerijen wel eet. Na weken lijnen om in de jurk te passen, vind ik dat ik wel wat lekkere drankjes verdiend heb en kan ik wat hors d’oeuvres inhalen die ik daarvoor afgeslagen heb. Bovendien heb ik genoeg cannoli’s gegeten om midden op de Venetiaanse tafel een donkere krater te creëren. Daar maak ik me geen zorgen over. Dat raak ik allemaal wel kwijt als ik op de verlengde versie van ‘Electric Slide’ dans. Ik vis de lippenstift uit mijn tasje. Er is niets ergers dan ongestifte lippen

met een lijntje lippenpotlood eromheen. Ik werk de stukjes bij waar de kleur is verdwenen.

Mijn zusjes en ik spelen al sinds onze jonge jaren dezelfde spelletjes: bruiloftje of begrafenisje. Niet dat onze ouders morbide zijn, of dat er iets ergs met ons is gebeurd, het komt gewoon doordat we Italiaans zijn en boontje om zijn loontje komt. Het is de wet van Roncalli: als er iets leuks gebeurt moet er ook iets akeligs gebeuren. Bruiloften zijn voor jonge mensen en begrafeningen zijn de bruiloften voor oude mensen. Ik ben erachter gekomen dat er bij beide een hoop regelwerk aan te pas komt.

Er zijn twee vaste regels bij ons in de familie. De eerste is dat je naar de begrafenis gaat van iedereen die je ooit eens ontmoet hebt. Hier hoort iedereen van onze hele familie bij (bloedverwanten, aangetrouwde familieleden, en neven en nichten van die aangetrouwde familieleden), maar ook goede vrienden natuurlijk, en leraren, kapsters en dokters. Iedereen die ooit een mening heeft gegeven of een diagnose heeft gesteld, valt daar ook onder. Er is een speciale categorie voor bezorgers, en daar hoort oom Larry, de pakketbezorger van UPS ook bij. Hij overleed in 1983 geheel onverwacht op een zaterdagochtend. Mijn moeder kwam ons de volgende maandag uit school halen om naar zijn begrafenis in Manhasset te gaan. 'Uit respect,' zei ze toen tegen ons, maar we